

Column Renzo van Riemsdijk (Masterenzo):

De noodzaak van een plaat

Waarom zijn sommige platen zo goed, zo innemend en zo intens?

Kort antwoord: ze vertellen een verhaal.

Zo, tot zover de laatste column in dit decennium. Op naar de *roaring twenties!*

Maar aangezien ieder kort antwoord ook een lange versie kent, volgt hier -voor de liefhebber- het lange antwoord op de vraag waarom sommige platen niet-normaal goed zijn.

Om antwoord te geven op deze vraag zouden we ons eerste een andere vraag moeten stellen:

waarom zou een artiest of band überhaupt een plaat willen maken?

Stel je eens een beginnende band voor. Alle bandleden oefenen en schrijven alsof hun leven ervan af hangt in hun (te) kleine oefenhok, vergezeld van die typische, intense band-zweetgeur.

Maar let op: er begint zich hier iets moois te ontvouwen!

Na drie maanden gaan de deuren van het oefenhok open en kunnen we de geboorte aanschouwen van 12 nieuwe rocksongs. Twaalf stukken gedeelde liefde, leed en zaligheid met een kop en een staart en met power riffs. Je raadt het al: die stukken vragen erom om opgenomen, gemixt, gemasterd en uitgebracht te worden.

Maar wat is dan datgene wat ervoor zorgt dat je als artiest zo graag op een plaat vereeuwigd wilt worden?

Het is eigenlijk een soort pronken met jezelf. Pronken met je kunde op je instrument, met je vermogen om mooie songs te schrijven of pronken met het feit dat jullie dat als collectief maar mooi voor elkaar hebben gebokst.

En hoe tof is het om dat te delen met de buitenwereld. Hup, je klikt Spotify aan en voilà: je bloedeigen plaat streamt zo de wijde wereld in. Een meer ultiem gevoel van muzikale bevrediging bestaat haast niet.

Daarnaast kent een fysieke plaat ook het voordeel van cover art (vinyl!) en kun je je platen verkopen tijdens optredens. Handtekening erop en prompt zou je plaat (later) zomaar meer waard kunnen worden.

Nu terug naar de beginvraag: "Waarom zijn sommige platen zo goed?"

Als je liedjes gaat schrijven dan gaan die (hopelijk) ergens over. In dat "ergens" schuilt het antwoord. Je hebt iets meegemaakt en dat wil je delen met de mensheid door je ervaringen muzikaal van je af te schrijven. Het is als therapie: je deelt je ervaringen nu eens niet met je therapeut maar met iedereen die het maar horen wil. En dit delen van je innerlijke zielenroerselen geeft je een gevoel van zowel opluchting als trots.

Hoe intenser de gedeelde ervaringen, hoe intenser de song(s). Dit verklaart -gedeeltelijk- waarom sommige platen zo goed zijn en welhaast geschreven móésten worden.

Uiteraard spelen nog veel meer factoren hierbij een rol, maar het begin is er en de toon is letterlijk gezet.

Een voorbeeld: diegenen die mij een beetje kennen weten dat ik een zwak heb voor "Rumours" van Fleetwood Mac uit 1977. Het verhaal achter deze -overigens briljant klinkende- plaat is het verhaal van meerdere relaties binnen een band, inclusief bijbehorende perikelen en scheidingen.

“Rumours” is om deze reden min of meer onvermijdelijk geworden. De plaat moest gemaakt worden want alle 11 songs op het album vertellen ieder een gedeelte van dit meeslepende verhaal.

Dus heb je wat te vertellen? Vertel het met een song of met een ep, of ga wild en vertel het met een heel album. Alles wat nodig is om je ei kwijt te kunnen, je plaat onvermijdelijk te maken en de mooiste song(s) van je leven te schrijven.

Renzo

Renzo (Masterenzo) is een Rotterdamse masteraar. Hij heeft onder meer gewerkt voor John F. Klaver, The Legendary Orchestra Of Love en Bart Voncken. Nóg meer info over mastering is te vinden op zijn [website](#).